

Ярослав ЯСІНСЬКИЙ

КОЛИВО

ПОЕЗІЇ

Ярослав Ясінський (1941 р., с.Ліски Коршівського (пізніше Коломийського) району Станіславської (пізніше Івано-Франківської) області) почав трудовий шлях з пастуха, працював керівником самодіяльного хору, закінчив філологічний факультет Івано-Франківського педінституту, був викладачем Коршівського СПТУ. Автор збірок віршів "Маленькі ужинки для донечки Яринки", "Синя злива", "Празькі кветіни", "Квіткова кухня", книги п'єс "До волі", повісті "Кураї, або Варіації ошийника". Публікувався в журналах "Перевал", "Дзвін", в "Буковинському журналі" та інших виданнях. Сподвижник свята поезії на Циганському горбі в Лісках (1999, 2002). Лауреат Всеукраїнської літературної премії імені Тараса Мельничука (2005).

Мене ангели в обличчя забули,
шукали на полицях серед душ —
суканиць космополітів,
потім — у риях риз утоплених
езуїтів інавіть між шкурами
обрізаних (тунік), аж поки
я не перекричав: "Шукайте
на сволоку, де все пропахло
васильком, де книг святих
зітлілих луски, у храмі
жовтого храбусту".

Позбираю загублені слова,
поскладаю на золоті тарелі:
їжте, гості, солодкі морелі
з Бомбею, дикого завулку,
у жнива.

А нудити почне,
запийте гардаманом,
най заздрість вашу одурманить.
Летить за океани,
гарцюйте на коні
крізь сатанічні пропілеї¹.
Але не розгубіть слова,
обкурені елеєм.

(Ілюзії)

¹Парадний, архітектурно оздоблений вхід;
брама.

PRINCEPS POËTĀRUM¹

Тарасові Мельничуку

Відкрились двері в пам'ять птахом,
Як роси випила руда,²
Пішов поет Чумацьким шляхом
Туди, де лихо — не біда.

Здуміле небо фани прало,
Вериг солодкі словеса.
Пішов поет куди попало
Шукати істин в небесах.

Спізнав карафи тиху славу,
Кабзи³ не звідав позумент.
Збирає світом пір'я пави
Princeps poëtārum. Пісет.⁴

¹Князь поетів (*лат.*)

²Іржаве багно, болото.

³Гроші.

⁴Кінчено (*лат.*)

Поліття світла
 що на дно сідає
 причастям кожному
 в оселю подадуть (1)
 ціна осужиться
 на дні Чаші (2)
 в зіницях прасірник
 спокутує собою (3)
 і Тофет¹ стане
 як світильник (4)
 І на жертovníку
 засіється розгадка чисел (5)
 але в ковчезі місця
 Ноеві не буде (6)
 бо трон засяде
 виспрагла гетера²
 що вип'є мить
 розкрилення хреста (7)
(Числа)

¹ Місце спалення (бібл.)

² У стародавній Греції освічена незаміжня жінка, що вела вільний спосіб життя; жінка легкої поведінки.

1

Скапує свіча в недогарки днів,
 перелоги дна протікають нами,
 змлюють віки терну білий гнів,
 требища глухі спіють бур'янами.
 Голоси нові збудували кліть,
 винесли до зір десятину віна,
 повниться теплом оливкова віть
 і в човні пливе таїна нетлінна.

2

Небо вип'є росу
 Зерна висвятить колос
 Я засію в красу
 Ненароджений голос
 Довеснує свіча
 І косар пожнивує
 Півні день прокличать
 Та ніхто не почує

3

Цугові коні стали на підході
 У пільмі шлях не світиться ніде
 Горить свіча сьогодні при народі
 Цей чоловік із ночі в день піде
 Хоч кожен зна де золото гордує
 Та ніч пряде у світлу чару дня
 Глухий від світу вже його не чує
 Прощає Бог — нехай простить рідня
(Трикирій¹)

¹Свічник із трьома свічками.

Блаженні зачумлені,
 бо їм Бог розум просвітить.
 Блаженні знедолені,
 бо їм Бог долю поверне.
 Блаженні безгрішні,
 бо їм Бог безплатно подасть.
 Блаженні зневірені,
 бо їм Бог віру поверне.
 Блаженні світами гнані,
 бо їх Бог до рідного дому приведе.
 Блаженні обдурені,
 бо їм Бог гріха не додасть.
 Блаженні безнадійні,
 бо їм Бог надію поверне.
 Блаженні заблукані,
 бо їх Бог на дорогу виведе.
(Терези воздання)

Витанцьовується,
 викружлюється, викруглюється,
 як у далекій порошокині первовіку. Очі мої
 зажмурені, але тумани
 Андромеди витягують
 мене за собою: і словесні
 рої впереміш зі світлогрою
 і звуками — ще в Божих
 коморах Всесвіту,
 в хаосі, а вже наповнюються
 теплом. Щось дивне, живе,
 та не без глизявого,
 бо тут все твориться
 філіаційно. І вже виразно
 бачу те “щось” вухами,
 серцем чую дихання
 його тіла, — на поетичній
 тарелі кружляє неперевершене створіння
 образу.

(Народження)

*Hic Rhodus, hic salta*¹

Езоп

На вичовгах вітру
 моршкови² хрусти
 у княжих повіках
 запруджений двір
 толочаться води
 з вогню златоусти
 у сітях ловецьких
 заборсаний звір

розчавлені ритми
 на вим'ятім троні
 вовки і ягнята
 й нувориш³ Мамай
 батожать Хрещатик
 замантачені дзвони
 на жеребі прірви
 витрушують пай

04.12.04

¹Тут Родос, тут стрибай! (*лат.*)

²Багаторічна трав'яниста або напівкущова рослина родини розових з оранжевими істівними ягодами.

³Багатій-вискочка.

На світлі дороги
виведи їх, Господи,
бо віддаю в руки Твої
дітей своїх і дітей їхніх.
І молюся за прогрішення
мої, караю душу мою, але рід
захисти, бо ти справедливий
і добрий.

.....
Нехай виростають косарями і,
де нога їх ступить, земля
щедро вродить, і криниці їх
доброю водою наповняться. А серця
їх будуть чистими, як ті води
криниць.

.....
Сьомому колінові лепту
повернути, і ні кукілем, ні
ладаном не торгувати, що
даремно прийшло, даремно
віддавати. Троїни не виготовляти
і не споживати.

.....
Померлих в останню дорогу
провести, і не з цікавості,
а зі співчуття до ближнього.
І коли настане пора перед
Тобою, Господи, стати, страху
не відати.

.....
На світлі дороги.

(Угода)

◆ ◆ ◆
*Помстою їх було
 безмежно підняти Ісуса...*
 Ф. Ніцше

Криниця з берегами проникає
 в прірву дум трут гвалтує
 насінину блекоти
 і на чолі світу
 тугне крига розуму

під воздухом¹ неба воронь віру
 розкльовує сонце землю
 вже висповідало
 і кров чисту
 причастно в роси вкраплює

 в черствому оці проміння Гомори
 розпродує зорі на белебні снів
 рахманні тумани п'ють тіло скороми
 і сіють проваллями нехрища гнів

¹Покривало для церковного посуду з причастям.

◆ ◆ ◆

07.07.1998, Прага

На святі тлінь цвіте мігреньню,
 Плює в кадило на ладан.
 Душа, побілена в зелене,
 Мене вписала в свій коран.
 Вужа морозить ревна скрута,
 Стікає слизь у нори снів.
 Блаженна крапелька отрути,
 Що народила в серці спів.

◆ ◆ ◆
*Бо ліпше нам рабство Єгиптові,
 аніж померати нам у пустині!*
 Книга Вихід 14:12

Бреде народ пустелею до волі,
 чадра зневіри обгорнула світ, —
 “У рабстві хліба мали ми доволі,
 тепер лиш манна засіває слід”.
 Клятьби каміння вигинає столи,
 в очах людей марудить пустоцвіль
 і мертвий шлях через проситок болю
 конає пустку згорблену довкіль.

Скотився день
 у темну яму,
 кружляє пам'ять, —
 буде громоліт.
 Замкнуло сонце
 брами Храму:
 горить у драмі
 Божий гніт.
 Ледь-ледь говіє
 квіткою примула,
 хмеліє кров
 від келиха вина,
 не спить Везувій,
 а під небом зріє
 на шпилі вітру
 сатани струна.

◆ ◆ ◆
*Люди, творящие зло,
 счастливы.*
 П.Тивольє

На тридцять срібняків
 я вам купив спасіння,
 моя осуга зла
 у хресному вогні,
 солодким най буде
 повічне мого тління,
 немов дитинства мить
 у незабутні дні.
 За тридцять срібняків
 моя ридала мати,
 сестра молитви біль
 на мене пролила,
 та Юдине жало
 у кожному спізнати,
 Господніх молитов —
 гірчане джерело.
 За тридцять срібняків
 моя свята наука
 кривавити буде
 поки яріє світ.
 Задарма на хресті
 терпів ти, Боже, муки,
 поглянь же, нині я
 зриваю щедрий цвіт.
 (Юдина сльоза)

◆ ◆ ◆
 Пильнуйте часу пліть,
 розплутайте його і визволіть
 з пільми. Забутих порятуйте
 долі. Вони заховані у маковім
 дурмані. (Осот свої глибини
 знає, відколи світ співає
 Слова сік). Моя надія в полум'ї,
 на палях вічності, вона
 не тліє, не згоряє. Беріть її
 у темні свої нори, на рани
 висівайте, як виростуть лілеї,
 стебло життя розвалить
 сутерени. Звільніть коней,
 судьби загінки розберіть, то й буде
 вам на судищі по тому.

◆ ◆ ◆
*І небо сховалось,
 згорнувшись,
 немов той сувій пергаменту...*
 Об'явлення
 св. Івана Богослова

На ярмарчищу
 вдарить громом
 Коли ярити літо буде
 Моя судома вип'є брому
 І в жебри вийде поміж люди
 У лігві ночі в честь
 Нерона
 Таємна хіть вплете косиці
 Яскіру жовтого в корону
 На пурпуровій плащаниці
 І в заплуті на грішнім ложі
 Вітри у зашморгах волосся
 Останній біль свій перемножать
 В хлібину спечену з колосся

(Акрomezотелестих)

Зваблює лунки висІя хланІ
 Нетля обсмоктує пліСняви штемП
 Елі лама саваХтані¹ а СловО
 Виповнить в кОлосі прощення хрест
 Анголи-круки витоПчуть житО
 Жахи склонують диявоЛЬську кров
 Абра у храмі — жЕртовна велиЧ
 Лепта-свіча в Надію воскресне
 Имидж² і доля наА поросі геН
 Вирій вітрами виБолить серце
 Оргії вирУ на плєбсовий штиБ
 Ниці у задумку схЛипу намулУ
 Иншому заАкут де бруду кагал
 І не закисне їх заЗдрісне окО
 Море згвалтує доВірену ніЧ
 Ярмища мрІя — в'ялена плаха
 Бєвзь у вино свого Розуму влиВ
 Окуп заплатИ забраклої вирви
 Гелготу клаН у парадний удіЛ
 Арка впаде й зааркАниться небо
 (Апокаліптичне)

¹ Боже мій, нащо мене Ти покинув (євр.)

² Образ (англ.)

◇ ◇ ◇
І ти замреш останнім свідком...
 Мирослав Лазарук

Живая¹ на дзвонах
 ошатних
 роздаю жебракам
 великодні
 спасіння
 але з піднебесного
 згуку розхлюпується
 розум самотнього
 янгола
 (збирайте нетлінки померлих надій,
 вибудуйте білого сфінкса, то, може,
 висурмиться бажаний хліб задля
 молюсків, що животіють у драглях
 засохлого туману)

з череп'я забутих
 містерій
 винизайте вервицю

моліться
 як вавилонська
 віра
 нарешті
 заговорить
 язиками самотніх птахів
 народиться
 яблунова повідь
 дзвонареві
 (Згусток)

¹ Душа (бібл.)

У громовинні кара сну
змужніла ласка — тріска віку
і п'ю вину завін¹ весну
століття втиснуті в повіку

Рабинь зціловую в чоло
на образах і в ризах Геби²
на смітнику святе крило
комусь розкажує про небо

¹Різкий, пекучий біль у грудях.

²Грецька богиня вічної юності, дочка
Зевса і Гери.

07.03.05

Трохи живого, але довічного
не від бога зернистого грому.
І чому ви мене випитуєте,
з якого на щовбі я дому.

Трохи зими каменю латентного¹
і наскрізної віри від слова,
на бузині перецвілого сонця
з молитви моєї підкова.

(Сутність)

¹Який не виявляється зовнішньо; прихований.

b.m.¹

коли засвітиться пўстище дна
і молоде з небес посипеться насіння

.....
є тисяча спокус роздягнути світ
постелити на козетку² й шкуру
псувати...

P.S.

облатки їсти виголошувати
хрию³ во долю або літаню⁴
філомелою⁵ співати
і чекати коли Господь
почне кару

¹ Brevi manu — короткою рукою (лат.)

² Канапка.

³ Промова на задану тему.

⁴ Довга благальна молитва.

⁵ Соловей.

Небо на бороду настромлене,
сухе й солоне. Борода хоче
випити цілий світ, в один
ковток. Щоб не залишилося.

І не зруйнувати юдолі,¹
а лише вибілити стіни
озішца.² Обітний хліб, —
як мартингал,³ цінніший

за овес, чи весла. Beati
pauperes spiritu,⁴
що підкови збирають
і до неба прибивають.

¹ Місце, де страждають, мучаться, терплять нестатки.

² Щось надто велике, незграбне.

³ У кінській упряжці — ремінь, що підтримує голову коня у потрібному положенні.

⁴ Блаженні убогі духом (лат.)

і глей розрихлює кагал
вливає кожному по жмені
кому зниканий астрал
кому фартинга¹ до кишені

і тлум корчує течія
на трон сповзається по склану
елейний хрест — в чолі — змія
казань вилизує з амвону

парчу розділює слуга
більмо бородавки — в зіниці
і варіят генія — шульга
і шизо гонить² мозок нищий

¹Найдрібніша англійська бронзова монета, що дорівнює 1/4 пенса.

²Шизогонія — одна з форм нестатевого розмноження.

Залізну кошу з дня у день траву.

Василь Кухта

з холодних дум розсипаних гаїв
у жовтий віск як сонце між горбами
зустрів келійника з торбами
коли на pefeš¹ голод напосів

віддайте прошаківі від Петра
то вже зима напнула драну міру
вітри здадуть жертвне листя кліру
отій душі ствердлій мов кора

від колива солодких перемін
луна стече у келіх² дивиною
і вертоград мій запливе весною
в блаженні очі великодний дзвін
09.05.05

¹Душу (*гебр.*)

²Долю.

◇ ◇ ◇

Сто років самотності на Циганському
горбі, на Вавилонському щовбі кава
згусла. Не зів'яв фотель із роз,
що барон для Маркеса приготував.

Дзвіниця в Лісках луни родить,
і великий колумбієць дзвонив і дзвонив.
Бог мав довідатись хто для нього
знову заспіває пісню великодню.

SEMPER FUGITOSUS¹

Обуда зла у камені пронори
і в пеклі здвигу рай зове душа
лукавий зух на капітелі моря
бунтує сонми звітрених лошат

у путах звій безвинна *lacrimosa*²
цунамі гріх розпінений корал
але чи завжди цей *fugitosus*
в сум'ятті змиє весь дев'ятий вал

¹Завжди втікаючий (*лат.*)

²"Ридаюча", "сумна". Частина реквієму, що починається з цього слова.

◆◆◆
*Plaudite, acta est fabula!*¹
 Римський імператор Август

h.s.²

від гаспида укіс
 на всю гостину рани
 по шию в золоті зігнеться
 жало сіль варити
 дощами вигойдне поріг
 у розмаїтті сліз

до позапліччя дух у пранцях
 і половник своє візьме
 й сплине в помірок
 як вмиє дно
 можуть перста

in summa³ збожіє в Діогеновій
 посуді alter ego (друге “я”)
 й арон⁴ у невідь забере

(Укіс)

¹ Аплодуйте, комедія закінчена! (лат.)

² Nos sensu — в цьому значенні.

³ Одним словом, коротко.

⁴ Ковчег (бібл.)

◆◆◆
*І зібрав на місце,
 яке по-єврейському
 зветься Армагедон.*¹
 Об'явлення
 св. Івана Богослова 16:16

Лукуллівські столи
 анційбола
 і зблота

покликач рвіє
 на брові
 кастрата

з дощами йдуть
 у ризах пальці
 преса й молота

і в зашморг
 лізе вишня
 молода

(Кінець Вавилону)

¹ Гора або місто Мегіддо; розпорошення, убивство.

(Майже за Гоголем)

Не питиму віскі, а “Кайзер”,
 Придбаю новесенький “шмайсер”,
 Одягнуся в сіре до ранку,
 Щоб смерть задобрити -панянку.
 Залишу сліпу охорону,
 Помилую сиву ворону.
 Із царської чорної раті
 Пальну в лімузин депутатів,
 Вождів, мов гадючу заразу,
 Навмисно мій “шмайсер” промаже.
 Прицілюся в Боже віконце,
 Та чорним покриється сонце, —
 Не буде Страшного потопу.
 Мені ж після того сиропу
 Марудити в череві стане, —
 Я в озеро скочу сірчане.

04.10.97

У цім краю не світять ліхтарів,
 На три ключі зміліла чаша віри,
 Холодні руки в борзих крамарів,
 Престіл і ляда в крипті почорніли.

Пророк зійшов з дороги на траву,
 Спішать прочани на базар, як свято.
 Хто заховав блаженну булаву? —
 Питає в темряви ретива мати.

Мені байдужа плідна суета,
 Чумніє в терні гніздище лелеки,
 Та крізь моря й хлипучі болота
 На озорінь кумирно волисть клекіт.

Лютий 2002

*Nil novi sub sole*¹
Екклезіаст 1:10

Тоді як *mundus vult decipi*,
*mundus intelligibilis*² затікає
в ущелини книг, перетинає
виміри забуття і в закутах
плісняви пробуджує висмаки
старих зерен. Господь
праває світ в одному оці.

¹ Ніщо не нове під сонцем (*лат.*)

² Світ бажає бути обманутим, світ розуму.

*Maher šalal haš baz*¹
Книга пророка Ісаї 8:1

Роз'юджені хлющі
в'їдаються у кригу,
зима в небесний клір
шле скаргу на весну.
Торгаш хвалить ноухау —
золочені вериги,
а кухар головний —
підсалену ману.

¹ Квапиться здобич,
скорий грабіж (*євр.*)

То запорóха хреста
у вікні неба і поквіття
кам'яних бовдурів на шляхах,
як на широких лавицях
до раю ділять худосочну
кришину хліба, що належить
сльозі віри (бо сіль для весіль),
і в горлі храмів понаростали
поліпи. І скам'янілий вітер.

.....
Зустрів Юлія Цезаря.
Імператор на хліб випрошував.
У гебрейському Ehejeh nissah
Суший випробовував.

Відав десятку.
Фінікійське гад (щастя)
в українському гад — плазун.
Хліб'я заждалося під раєм.

Берло

...вакує світ
у задвірку меча
обложний скрип
у храмі Лика Ночі
коптить на тлі
сухий гірчак
берлом толоку
точить

Логос

*На початку було
Слово.*
Івана 1:1

...отсея
ваш живильний Логос
опрісноки на голод
в черствім причасті
житній колос
Голготи скрик
не всім болить
у скибі тьми
безодня спить

На вишарі сухім
кульбаба мрію сіє,
на жовтому столі
вахлак гострить брича.
На вишарі сухім
плебея дух говіє,
та з неба не дає
розрішення свіча.
(Замкнутий простір)

1

Нудка бешиха на столі
 Плече згинає долі
 І розіп'яті мозолі
 У присмерку юдолі
 Багрить на колосі роса
 Сльоза в закриллі мрії
 Лещицю зваблює яса
 У вандри — вирій

2

Кислиця, під якою
 колись я бавився
 грудками землі,
 давно всохла.
 Але мурахи,
 що налізли тоді
 у мій мозок,
 з'їдають його й досі.

Трензель

На устах трензель...
 Хочу побачити розіп'ятого
 променя, — трензель розквітає
 і Розум сонячного туману
 провітлює крупинку сну.
 Трензель запікає на устах
 цвіт здивування: зернина
 тріскає і розсуває стіни.

◆ ◆ ◆
В ОВАЛІ ПОТУ
 біль мені пахтить
 смачнющо хлібом...
 в овалі поту
 крик німого
 цокля слів...
 в овалі поту
 крила волі
 через горло...
 в овалі поту
 вістря в суть
 на каятті дощів...
 в овалі поту
 et Verbum caro
 factum est
 (Слово сталося тілом)

06.09.04

Зачавлена душа
 вичерпує, вичеркує.
 І струмок вибору
 зачагарено висихає.
 Тільки зачужа скорб
 ошийники скирдує.
(Зачужа скорб)

Покинув ослик голодне сімейство,
 нюхає святі сакви на рамені
 Білого Звіздоноса. З саквів зірки
 посіяно. В кóвороті неба
 між верями золотими зацвітають.

Білий Звіздонос
 прийшов до згорблених яблунь,
 у павутинній рамі гладить пастушків
 та на протягах небілених стін
 сіє для ослика у саквах траву.
(Царинний приніс)

◆ ◆ ◆
 ще хтось крім мене
 не спить уночі
 зорі рахубить в закритих
 божницях

ще хтось не вміє
 дібрати ключі
 доспалих пручань
 долілиць

.....
 і не вдівець з Циганського горба
 на сплеті
 сонце і латаття
 збирає стріли скрехлого багаття
 у скрусі вихристка журба

бражить у суді
 ворок зливи
 в кошарі палевих зориць
 колує серце королиць
 фарсер в театрі із кропиви
 **(0 год. 25 хв.
 Біла ніч, 2.12.05)**

◆ ◆ ◆
*Я наробиє білих
 горлиць зі снігу.*
 Тарас Мельничук

наліпив голубів
 з м'якуша житніх слів
 харалужного дзвону
 у воскреслі гаї
 забрели тугаї
 балагурять з амвону
 за обширом обмар
 водовертів базар
 перестиглого соку
 продає фіміам
 я задармо свій храм
 роздаю під пророка

1

О, моя ордаліє, —
дорого до раю,
море глупоти
перепливти маю.
О, моя ордаліє, —
медв'яні луги,
за морем далеким
його береги.

2

Я — ксерофіт¹ у світі цьому,
розгрібав у коморі (а може,
у мольбищі) ворох хламіддя,
свій роман зерен на камені
вистежував. Блимавка
тіль-тіль кліпала.
Повірити не міг — миші
роки перемололи.

¹ Рослина в пустелі.

Лягають молитви
на вицвіле стебло,
у росяні квітки
закільчена засуха.
Осуга темряви —
у золоте живло,
дамоклів меч —
в іржу печалі
мого духа.

моя віра —
катавасія
на дві скрипки
у дзеркалі
лободи
мали старі
загати
аби тебе
інако бачити
квітко
з грудей
якої ростуть
гаї
і вітровись
під небом
побринькує
і все чуєш
не співаєш
у веретені
вирви

Фіал¹ смоли
на дві роздачі,
в тіснім обрамку
бранка плаче.

О, сило тьми,
кільце спокути,
я вип'ю сам
весь гнів отрути.

А грішниці
Ти, світлий Боже,
залиш пелюстку
туберози.²

¹У стародавній Греції
широка плоска чаша з
тонкими стінками й злег-
ка зігнутими в середину
вінцями.

²Декоративна рослина з
білими, дуже пахучими
квітками.

◇ ◇ ◇
...красіє
кураре
на спині
сліпого розуму
у ритмі
крилатих фантомів
спекотна злива
піниться
у кришталях
на царських столах
зневіра
заснулим
бачив я сьогодні
цілий світ
смиренному
явилося
дивовиддя
помаранчевий листок
кружляв
під сонцем
як літун

◇ ◇ ◇
(прозріння)
дайте мені
ще
вступити у ту ж ріку
і я по-новому
всміхнуся
і маска слів
тугіше
заяріє
і бездухи
марнотою
сп'яніють
і все навспак
повернеться
в очах
і назоветься
це
як благодать
згори
(прозріння)

Медитація
звихрює мій шум
смерчем
подушка змочена
креоліну дихцем
блискавка востає
колючкою в серце
встаю серед ночі
ловлю неба
голос
бо вже виростає
болю соло
розколотий колос

У цуглях¹
пороху звисаю
in fundo² вітру
вістря міт
брижать думки
до присьби
раю
часує в масках
гливосвіт

¹Вудилах.

²У в'язниці (*лат.*)

◆◆◆
Сьогодні
моя
тризна.
Колись
Ти,
Господи,
з чаші
Граалю
пив
вино,
а тепер —
трутизна
спиває
дно.

◆◆◆
Не знаю,
що буде
зі мною завтра,
але сьогодні
я ще король:
топчу лободу,
танець у лопухах
веду.
Сороки про це
галасують,
в болоті жаби
торжествують:
є в них король.

◆ ◆ ◆
 У п'оскрібок¹ втікає мед
 і п'ослух² для послуги,
 пісний обляз³ анахорет⁴
 оре безмірним плугом.

Три ока на скрижалях бань
 скарпелі⁵ непокори,
 базарить слід в найтоншу скань,⁶
 у віховісь Фавори.

На стародів'ї ліс чагар,
 щоб зміїв парувати,
 і ядом виплесне пугар
 сухар у сто каратів.

Й коли солодким соком слив
 уп'ється хміль бедламу,
 профан⁷ снігами розілле
 теhom⁸ у скліннім⁹ храмі.

¹ Хлібина із залишків тіста.

² У стародавній Русі свідок у суді.

³ Гола стрімка скеля.

⁴ Самітник.

⁵ Каменярський різець.

⁶ Тонкий скручений дріт.

⁷ У стародавньому Римі той, хто не мав права входити до храму.

⁸ Безодня, хаос (гебр.)

⁹ Ласкавий.

◆ ◆ ◆
 Світ став таким тісним
 що пробитися до жертовника
 було даремним намаганням
 перестигла дуля¹ яку я тримав у руці

й збирався дати у жертву Господу
 стікала липким соком
 мені у рукав і оси злизували
 те
 що
 не
 належить
 їм

¹ Плід груші.

◆◆◆
Засіяли дурійки¹
п'яні черногузи
у синьоокі рими
закохались музи

і чом? і оженюся
з ромашкою на сіні
цвіркуни заграють
віршем з мандоліни

¹Отруйні трав'яні рослини з білими квітками, мають запаморочливий запах.

◆◆◆
Виколисує
зиму
капустяна
насінина
на доньку,
а може, на сина.
Росте на Голготі
світ білої рози,
а жало гострити
ступилися сльози.
Вигойдують сні
з насіння капусти
гени клена
і закони Прокруста.

18.05.05

а я втомився аргамак в дузі
ще вчора римував дороги
філери виставляють роги
в кривому дзеркалі-сльозі

лівкут дарує флегму з-під поли
і хризолітом вим'ята оправа
welkome to hell¹ така забава
святкують хлосту полабцем воли

¹Гостинно просимо до пекла (*англ.*)

07.03.05

А може, засію боскет¹,
Маруною — серце розцвіле,
І буде там жити поет
У світі казок посивілих.

І будуть у згаданих днів
Свій луг і Пегаси, і квіти.
Збереться чарівних сто дів
У гріх віршарів на все літо.

¹Невеликий штучний гай.

Клапаню неба обцарковану
клямками ночі
примірює Циганський горб

обшахраний видодив
прив'язує мої ноги
в'язилами до сузір'я Пса

і збомжілий місяць шукає берегів
і тратить в чорноті забурханених дерев
транші срібного зітхання

07.09.02—12.06.05

Я народив Циганського горба
новий Сіон на яблуневім цвіті
у Лісках осінь мозолі карба
у хміль дощу від молодого літа

І презви у мушлі emunah¹
і на столі квітчастий ключ у віху
загуслий знак devag saraf²
одзвін лози під житню стріху

¹Правди (гебр.)

²Слова огнистого.

Цей ангел змалку не умів літати
і круглі руки мав як обручі
виплакував між кронами вночі
давильця срібноцвілі грати

багато знав а більше хотів знати
на зводинах обітниці ростив
і мав права коли сплітав мости
від крон до неба з пуху вати
(Падший ангел)

Ліски

Амброзія¹ цариною валом
ішла. Тікав полин і дороги
подорожниками захрясли.

Торба на палиці, палиця
з торбою заблудилися. Коло
кожної хати, що помирала, вклякали.

¹Бур'ян.

28.06.05

На білих конях син промчав
через порубані берези
і сонний ворон прокричав
і висіяв у небо леза

квасари полум'я із віч
шальги хронічної погоні
і вибух знаку зрізав ніч
на війсті¹ фобії агоній

¹На вході.

1

ворона насадила
на моїм тім'ї горіхів
і тепер той хор
вистрілює в головах

ламаються промені
на горіховім листі
жінки волосся фарбують
а діти сонце з долонь
каменем здирають
(хор)

2

нехай ростуть на чубку ясени
і хор горіхів під бровою
ясінь засвідчиться ясою
вінком весняним восени

багате літо на громи
в запашші розпису травою
облуцать пісню під бровою
дивинні спалахи зими
(і я)

Ліски

Як набридає ніч
 і засинають люди
 шукаю рідний двір
 немов дитина груди
 бо ніч навколо так
 затискує повіки
 кадук часує дух
 заносить мулом ріки
 спасається в пітьмах
 коржа сухотна міра
 у диві колоска
 розхлюпується віра
 і золота струна
 тремтить лоскоче смуту
 як набридає ніч
 і тінь краде отруту
 ховає небо сум
 за сьомим кроком згадки
 кладе до серця ключ
 щоб не звихнуло кладку
 цілує дляво світ
 кутів порожніх міру
 а завтра нову ніч
 скумарять люди й звірі
 і знову наповість
 як сива пам'ять м'ята
 сповідуй віднайди
 вікно своєї хати
(Вигнання)

Не батька знав я, Бога — в очі,

бо заповів зірки відун,
 коли ще мати серед ночі
 мене знайшла заснулим у саду.

Я Бога щиро знав ув очі,
 як від горшка відріс на мить,
 мені цвіркун під запічком
 добром урочив,
 а пастухи — теленку в пазусі носить.

Я Бога щиро знав ув очі...

Чиєсь подвір'я рикша знає,
сказати, інший хтось на чатах.
Од мене вже молодша мати
і батька із війни немає.

Та не шукай, чого не стане,
десь за горами небо краю;
просію зорі по Дунаю, —
і в небі вицвітуть, як рани.

Від мозолистих переходів
струга в зеленому порозі.
Мої пожитки всі на возі,
та ще співаю життеоди.

Ліски

1

Тисячу років не доторкався
до неї. Тепер лежала проти сонця
на ослоні, груди сушила.
Простягнув тремтячі руки,
натиснув на симфонії. І як молодому
обіцяла златіє гори.

2

Бувало, в неділю коло криниці
пригортав златіє.
І через пів століття відшукав
на горищі обіцяльницю.

Плачуть гори...

(Гармошка-хромка)

Марії

Пригадуєш, як прийшов
до тебе рай, і ти дала вкусити
яблука, і світ між зорями
заплівся. І Бог мене спитав:
“Адаме, де ти?”, і я сказав
твоєму татови: “Я тут”.
Мене втопили опіумні
роси.....
.....

А пам'ятаєш, як тоді
я взяв тебе за руку.
І повів. Чиєсь весілля
грали. І місяць обволік
наш вечір в невідь.
І потім третій
минув пуд солі, бо дітей
аж трійко заспівали, і за це
навколо твоїх уст легенда
розцвіла. І все.
Прости.....
.....

Хоч раз ще пригорнись.
Стряси сльозу із вії.
В надії будь. І озирнись.

То не мої затоплено мости,
коли лягаю змучено у страсі.
Прости мене, о, Господи, прости,
хто віршарує, знаєш, на Парнасі.

Клоную іноді гадюччя у душі,
викохую спокусливі створіння.
Мене ніколи не тягло до анаші,
лиш на питво з татарського коріння.

І пив, і знав небесного узвар,
але минає, відлинає гоже,
попід горбом пасе телят Макар,
і я прислужуюсь там, Боже.

То є за гріх і битва без кінця,
не з примусу веду сліпого в лісі.
Тернового почеплено вінця,
мого вінця на збитій вітром стрісі.
(Сповідь)

Як спомин злизаних вістин
в порізах неба блиск осиний
дитя веселики сповили
в листки обмерзлих капустин

ще не зіп'ялися святі
на ризи зіткані з розпуки
а мама татові у руки
послала сина у листі

і перетнув повітря дим
у стелю вицвілої смерті
що Ессен в чорному конверті
рікою повернув полин

то не втопився злий упир
в замшілі вислизи невдачі
бо ангел скрипки не побачив
і букву з крижмою пропив
(Батькові)

29.05.99

На Циганському горбі солов'ї
Розсипали закохано трелі,
Кучерявили в небі гаї —
Херувимів пресвітлі оселі.

Завесніло в моєму селі,
Біля серця хмеліюче диво,
Як на рани сухої землі
Солов'їна пролилася злива.

(Ліски)

Заграй, Маріє, най поплачу.
Тета Марія на варгані¹
піч розгойдувала.
А баба в закутині сльози
топилася. І мені на царку²
між козаками з голубами.

(Славкові межі)

У старій школі знову розмова
і під партою ховається дідова коза.
Та вийшла вовчиця на плідні лови —
і в морі втопилась маленька сльоза.

¹Дримбі.

²Миснику.

Серед ночі-опівночі
висіяв свої горіхи
в к о л и в о
і хор прилюдне
заспівав:
“І вороння ліцензії купує.
Лот носить до солоного
стовпа гіркоту втрат”.

◆◆◆
Косар я був, скажу, не “фе”,
Нехай свідчать блавати,
Одну райтки (галіфе)
і вийду босий з хати.

Копа осіла у саду,
Звичайно, обмолоту.
Косу свою не підведу
І зоряну суботу.

Коси, коса, поки роса
Бентежиться на зіллі,
Повидну зірку піднесу
Поділку груш доспілих.

◆◆◆
(акварель вина)
Завій леліток між вазонами
фліртує крашанка в тарелі
вино криштально дзвонами
балує акварель на стелі

Зітхає те що перетнулося
припало порохом на рані
ріка порогами напнулася
тече крізь вії океанів

(Ліски)

.....приходжу
 позбирати жалі хати.
 Але тільки вступаю
 на подвір'я, забуваю
 все, що мав посіяти.
 То черешня ніяк
 не домалює в чорноті
 зачавленого вікна
 своє висухле тіло.
 Забираю синьооке
 хлоп'я з печі до серця,
 а червоні півні тугу
 пам'яті з рушника
 викльовують: хата марчіє.

Танка

Богданові Бойку

*

Всю ніч по голови
 грала скрипка
 а під ранок
 урвалася струна
 в червоних маках

*

Осочина прикована
 до лун повного місяця
 лунатно навхрест говіє
 і лиш брикне з берега вітер —
 і застогне брижами

*

Скрипить осінь
 дерев'яним колесом
 ламає крила
 кленового листя
 у храмі бабиного літа

*

З червневих зір
 випав вишневий дощ

хрустить під ногами
ранок і заплямив
свій білий сарафан

*

Свічка має
полущені стіни
вспівується в мої лінії
і гніт видзьобує крихти
до останку світла

*

Я заблукав між гріхами,
які люблять мене більше,
аніж власні діти.
І гріхи, і діти
завжди голодні.

*

У мене стільки любові,
як у Білла Гейтса доларів,
ми обидва благодіємо.
І небо любить
нас обох.

У косах теплого полону
марсали¹ моляться ракло²
в харциза віра вітру тло
на шаловусі пустодзвону
вплітає в партер непогіддя
і клакер³ голосом кози
тали⁴ омріяних низин
з'їдає молоде супліддя
(Голос опівночі)

Злива злива злива злива
королями і тузами
замостили в Рим дорогу
клептомани гарбузами
Пересвідчені суфлери
від подолу аж до стрічі
на шаблі⁵ своя піала
у клепсидри вірші-свічі
Не засне фригідна змова
в кам'яному серці Лети
як співає Марсельеза
Королівському поету

¹ Сорт вина.

² Злодій, бандит.

³ Особа в театрі, що створює враження успіху чи провалу вистави.

⁴ Верболіз.

⁵ Сорт вина.

У ШАНТАНІ (інтервенція)

*Дурака учитъ —
все равно, что портить.*
(Поговірка)
*Scripta minora*¹

Шантан — кав'ярня з відкритою сценою для виступів непристойного характеру, мандрил — мавпа з великою головою, тамга — внутрішнє торговельне мито на Русі в часи татаро-монгольського ярма.

Реклама (курсивом)

У шантані в Коршун Вецькій римській бані можна замовити Acherontis rabulum — харч для Ахеронта (пекла) і Aqua torhana — (Воду Тофани), а також: драгомані в харамані.
На шиньк квасі дві мандрили в хана Йвана тамгу пили (світлина).

¹ Коротко написано, як заготовка для майбутнього (лат.)

очмаріти — одуріти. Тлум у тлумнищах очамріння пакує. Сліпота в натузі за темрявою полює. Турма заличакувала свою assel¹ — dumah (бібл.), поміняла на вутлий колос, а потім авів (колос — бібл.) на хурму жуїрів і тарганів. То й оршад в замрії липучки сіє.

Підмога Аспида (курсивом)

опочивка — відпочинок. І я побачив лелеку в Едені на найкращому дереві світу. Коли Єва з Адамом дітьми не були. І клектання лелече потривожило Господа. І поселив Він у Едені смерть.

Чарунку краплі, настояної на чарупині, а не на пахучому зіллі, але з брехом і покутою. Я зігнувся під сонячним Хрестом і постом, і хомутом з оболоків

¹ Душу (англ.)

(і туманів). Це все, чого
найбільше очікуєш вранці,
і під подушкою, через безчубу
прірву, навратливо.

брульйон — чернетка,
чорновий список, паростя
в карбі (в Карибі), не цоркав
ключ і двері не впускали
до скали. Висохла іпохондрія,
вмерла абулія, бо не стало
страху. (І знак недобрый).
Nihil habeo, nihil curo
(timeo) — нічого не маю, ні
про що не турбуюсь (нічого не
боюсь).

опостін, опостінь — стіна в стіну.
По той бік стіни щось відбувається,
суєта навколо морошки
(морашки). Але тріскачка
лежала без жала. Щасливі
зацьковані, бо їх є обійстя
неба (і це чуже). Але все то без мене.

ополистий — товстий, гладкий,
широкий, гіллястий. Двері

таки впустили, здалека,
прикотило гоміння.

брудергауз — приміщення
для вирощування
інкубаторських пташок.
Помили, відгодовують.
“О, синьоро, що ті блиндарі,
оті джигуни, оті ланці
зробили з вами: тепер
такого вже не буде”.

Люблю тебе. І поцілував
у щічку-пелюстину стокротки.
“Задля цього варто було
жити!” — погодилася квітина.
Здалека гул копит.
Приклякла до гарячого піску.
“Але варто...” — ще сказала.

Хочу в омут
добра, або в нетрі віри.
А може, знайду дерево життя
і випрошу у Світла яблуко
для дорогої людини...
“Вчора померло друге “я” —
і золото затекло в його тіло.

На барвистому рушникові
крилата груша, грушки
великі, жовті. Мабуть,
назва їм сушениці.
Капають, розбиваються,
забризкують соком траву.
І тому роса тут завжди
суха.

Хава (Єва) прала,
коли в неї увійшов
племінь. В її лоні,
немов жива пружина,
то стискалася, то розпрялялася.
І то було так добре,
що вона заскочила в потік
і розхлюпала всю воду.
(Народження Каїна).

Бджілка заблукала не в Крим
по сіль на воловім розі, не з
чумаками на возі.
А в Рим — у сакви світу,
королеві по мед, чорнобрив-
цеві по літо.

Воронь ломаччя збирає,
сухі гори вибудовує
(на небі ні бурдюка),
в Каїнових кучерях
руді вітрогони.
На потилиці сохне
батькове “цоб”,
солить худенькі плечі,
стікає на заструпії стопи
і втоптує терпленний осот.
“Ти Бог, що втопив
у масні скиби свої коліна.
А мені прісні крихти,
бо я висія гріха,
первісток добрих намірів
(і вигній виноградної лози)”.

Кожна нора мала свого світлячка,
і колись так було. Душі полинялі
світла просять, а світлячки
впали в болячки. Заблуда хотіла
до снів вергунів. Горбатий голопас
забув про богилю,
насіяв квас (авран — отруйна
роса).

Слід гриму в бром
Огрому краб
До краю строму саду
Облуди сміх
Магога крик
 А лахів Молоха град
 (Повороззя сплітає)

Мамонова молитва в шантані

отче наш
 солодкий Мамоно
 що живеш у лоні зла
 нехай святиться ім'я твоє
 як під небом так
 між нами на землі
 грішми мій гаман
 наповнений сьогодні
 але доконай супостата
 від сумління звільни
 та доведи мою волю
 до шаленства жадоби
 бо сила твоя від світу
 а слава довіку
 в багатстві
 амінь

16.06.2000

◆◆◆
 Купить мені, друзі,
 квиток до Верони,
 залізні Шенгени
 вітрами проткну,
 синьйора Джульета
 зварить масcheroni¹
 і висіє в очі
 солодку ману.
 Купить мені, друзі,
 в причесанім краю
 ласійні мантулки²,
 бо, може, кінець
 вже завтра настане
 і жити у раю
 безгрішно поету
 припише Отець.

NB. І не купуйте, не треба,
 сльозу — телуричну³
 росину, вервиці
 гіркий виноград.
 Туман зашморгнувся
 в обіймах калини,
 а в царині, в Лісках,
 верониться сад.

¹Макарони (*итал.*)

²Солодощі.

³Земну.

◆◆◆
 ...і ніс кошіль тепла
 тиблів гефсиманських

і дрова затоплені мудрістю
 на палець жирного пороху
 а мудреці зі Сходу (і в чому
 їх мудрощі) розсіпали дари:
 золото ладан і миро

на чорний день Богові
 (від людей) до свята
 крізь шворки вікон
 де злидні стригли
 варунок літ
 туман у тумані
 овечої вовни

велінь
 волінь від жнив
 оте даремне
 у тартар¹ око
 висіє
 скотобму²

¹ Пекло.

² Захворювання очей, звуження поля зору.

◆◆◆
 Залітали горобці й сідали
 на спорожній олтар —
 колосок, що вицвів у в'язці
 зілля, а через роздлубане
 вікно на тому боці стіни,
 напушені намороззю,
 корчі світилися.

Як пов'язав слідами,
 розфаяні вітром,
 ближчі хати, до білої оази,
 що на закраїні, попрямував.

Під конаристими грабами
 червоноколе яблуко,
 в снігу втопилося.
 А в льодовій колісці
 калинені плачі замерзлі, —
 хата в небо відлетіла.
 Яблуко й калину
 колядкою обігрів.

І як простав полем
 до села, в ярку кілька
 сухих тернин зірвав,
 по стеблині цикорію
 й деревію торбині подарував.
 Аби свято тривало.

◆◆◆

Зазирає у вікно
й учні бачили його.
Тоді ще не дотягався
гребенем до вершка школи.
Та й не відав, що на острішку
сонця була дзвіничка.
Видзвонять на перерву —
діти навколо,
своїми вичудами натішаються.
То закидають кашкета
на розсошку, то гойдаються
на гіллі, як на орелі.

Але сухоребра школа
бездітною стала, і майстри,
як латали причілок,
вікно залатали.
Сніг іде, шерхотить у листі
молодого граба-нелиня.

Хто приходить
зрубати розсохатого, —
дитячий галас
на гілках не дає...

◆◆◆

Подорожник з Тернів
і краю Сум, посланець
стогни-майдану прикочував
на Циганський горб.
І Святий вечір на мундирі
бульби зірку засвітив.

«Чуднетречі» може сказати
в Тернах чоловікові
його жінка чи хлопцеві —
дівчина. Був у нашому
селі козак, Товариство
обрало його отаманом.
І була у Тернах чорнява
вродливиця. Одного разу
торкнула красуня отамана
в плече й промовила: «Чуднетречі».
Недовго вагався хлопець,
а звернувся до товаришів:
«Щойно ви бачили, як смілива
рука чарівної панни
заарканила мене. Козак,
якому солодким став полон,
отаманом бути не зможе».

**(6 стичня 2006,
Гість зі Сходу)**

Наперед усе для свого весілля
пристарала. І як прийшло бути козі
на торзі, опірці до шафи добралася.
Нарядилася і в полушеному люстрі
зріла ту, для якої віночок носила.

І таки далася поцілувати.
Жінки застали готовою, лиш
на стіл перенесли. Баба розсипала
по вишитій сорочці її іністе волосся
й бинди і тужно приповіла:

«Ади, для кого своє дівоцтво
пістувала». Інша жінка другої
заспівала: «Бо дурна була,
аби була хочь жебракови
дала попробувати».

Іно баба натягла молодій
на палець весільну каблучку,
як усі просіви фудульно засіяла:
«Але в гузици, бо тепер собі у чільци,
відаласи за кого хтіла».

І все у Квітковій кухні
належить співтворцеві,
якого світ називає
Небохом. Сивий Небоже,
щось з твоєю головою
негоже. Вранці знову
Коляда, а ти хочеш дива
і сидиш біля вікна.
За ніч твій зір
нахапав у слоїк
зоряної зливи і тепер
п'єш те, мов яблучний
сік. А кришками
з бублика замерзлих
на склі пташок
годуєш, а ще кажеш,
що Бога здивуєш.

Ягнятко з пастушками
під Квітковою кухнею
колядувало. Де на вишневому
столі вишні лутовки,
де на грушевому столі
грушки цукрівки.

То беріть собі з лутовками,
з цукрівками скільки
хочете неба. Бо на вікні
при столі мороз
квітні вишиває. Але Небох
їудиного стебелля не накопив,
Квіткову кухню роздаровує.

P.S.

Та бохтарі (оповісники)
залишили Квіткову кухню
на загаті. І Небох сказав собі:
«І це мені на диво».

В.Рябому

Учити зранку в старій школі
пилогу мудру на поді
листокві в сивій бороді
велить Гольфстрім за винокла¹

де Вартотрав
розгільно скраплює оглав
складає яблука в ронделі²
вихрять із чистої води
у стрільче око бажані меди
бо ангел шулий³ у зіницях стели

бо з кагли чорта викурив на хату
і як музика й коминя
окреслив комин у вівтар
гонтар що з неба стягнув лату

¹ Горизонту, обрїю.

² Віршовані розміри.

³ Віл з опущеними рогами.

◇ ◇ ◇

Варю гріх. Крізь
дзеркало запливає
скорома,
аж у зморшках
світає.

Надія на подвір'я
до середини стежки вибігла
та й сонце з-над
закрайка червоного
даху прикотилося.

За моїми плечима
подзюркує шумівка¹,
береза до вікна підійшла,
на дамський вальс запрошує.

Пробую гріха...

¹Горілка.

◇ ◇ ◇

І не вийшло з мене поета,
шкільний сад запустив, наче ліс,
на горищі старому бомбетль,
переточений шашелем кріс.

Місяць випив задуми з криниці,
де вишневого мулу розвід,
обтрясли серед ночі куниці
два горіхи в тугий околіт.

В лісі ходять зелені кобили,
Віршарує черешня гільце.
Мене турки колись охристили
і дзвіниця розкаже про це.

А художник прославить портретом,
що у Римі прикупить синьйор.
Самогонки настарчу поетам,
а поеткам — церковний «Кагор».

Оглав

Мене ангели забули... _____	3	Фіал смоли... _____	51
Люзії _____	4	...красіє кураре... _____	52
Princeps poetarum _____	5	прозріння _____	53
Числа _____	6	Медитація... _____	54
Трикриї _____	7	На цуглях... _____	55
Терези воздання _____	9	Сьогодні... _____	56
Народження _____	10	Не знаю... _____	57
На вичовгах вітру... _____	11	У поскрібок вітає мел... _____	58
Угода _____	12	Світ став таким тісним... _____	59
Криниця з берегами проникає... _____	14	Засіяли дурійки... _____	60
На святі тлінь цвіте мігренью... _____	15	Виколисує... _____	61
Бреде народ пустелею до волі... _____	16	а я втомився аргамак в дузі... _____	62
Скотився день... _____	17	А може, засію боскет... _____	63
Юдина слюза _____	18	Клапаню неба обшарковану... _____	64
Пильнуйте часу пліть... _____	19	Я народив Циганського горба... _____	65
На ярмарчищу... _____	20	Падший ангел _____	66
Апокаліптичне _____	21	Амброзія цариною валом... _____	67
Згусток _____	22	На білих конях син промчав... _____	68
У громовинні кара сну... _____	24	Хор і я _____	69
Сутність _____	25	Вигнання _____	70
b.m. _____	26	Не батька знав я, Бога — в очі... _____	71
Небо на бороду настромлене... _____	27	Чиєсь подвір'я рикша знає... _____	72
і глей розрихлює кагал... _____	28	Гармошка-хромка _____	73
з холодних дум розсіпаних гаїв... _____	29	Пригадаєш, як прийшов... _____	74
Сто років самотності на Циганському... _____	30	Сповідь _____	75
Semper fugitiosus _____	31	Батькові _____	76
Укіс _____	32	На Циганському горбі солов'ї... _____	77
Кінець Вавилону _____	33	Заграй, Маріє, най поплачу... _____	78
Майже за Гоголем _____	34	У старій школі знову розмова... _____	78
У щім краю не світять ліхтарів... _____	35	Серед ночі-опівночі... _____	79
Тоді як mundus vult decipi... _____	36	Косар я був, скажу, не "фе"... _____	80
Роз'южені хлющі... _____	37	(акварель вина) _____	81
То запороха хреста... _____	38	...приходжу... _____	82
Берло _____	39	Танка _____	83
Логос _____	40	У косах теплого полону... _____	85
Замкнутий простір _____	41	Злива злива злива злива... _____	85
Нудка бешиха на столі... _____	42	У шантані (інтервенція) _____	86
Трензель _____	43	Купіть мені, друзі... _____	93
В овалі поту _____	44	...і ніс кошіль тепла... _____	94
Зачужа скорб _____	45	Залітали горобці й сіпали... _____	95
Царинний приніс _____	45	Зазирав у вікно... _____	96
ще хтось крім мене... _____	46	Полорожник з Тернів... _____	97
наліпив голубів... _____	47	Наперед усе для свого весілля... _____	98
О, моя ордаліє... _____	48	І все у Квітковій кухні... _____	99
Лягають молитви... _____	49	Учити зранку в старій школі... _____	101
моя віра... _____	50	Варю гріх... _____	102
		І не вийшло з мене поета... _____	103

Літературно-художнє видання
Ярослав Васильович Ясінський
 Коливо

Поезії 2003—2006 рр.

Редактор Василь Рябий. Комп'ютерний набір і верстка Ігоря Зварича.